

Ivan de immigrant Een verhaal over samenleven

“Ik voel me zo vreemd hier in dit dorp”, dacht ik toen ik naar buiten ging, nadat we eenmaal geïnstalleerd waren. Mijn land, Argentinië, was nu erg ver weg, aan de andere kant van de oceaan. Mijn beste vrienden waren er niet, en ook mijn fiets was achtergebleven, omdat hij niet in de koffer had gepast. Net zoals Haai, mijn hond, die nu bij mijn oma woonde. Ik had hem zo genoemd omdat hij een rij scherpe, vlijmscherpe tanden had die hij aan iedereen liet zien die te dicht in zijn buurt kwam. Hij was dan wel zo klein als een muis, maar zo moedig als een leeuw! Arme Haai, hij was in Buenos Aires achtergebleven.

Vanaf het station waren we omhoog gelopen, naar onze buurt. Ze hadden me verteld dat we hier zouden gaan wonen. Terwijl we de weg naar boven volgden, in de verstikkende zomerhitte, zagen we een aantal leuke huizen, maar we waren nog niet in ons dorp. Om daar aan te komen, zouden we nog wat meer straten moeten oversteken.

En toen zag ik het huis. Het was hoog, met vier verdiepingen. Er waren geen balkons en de gevel was groen. We gingen de hal in. In Buenos Aires hadden we een hal met een grote spiegel en een paar gemakkelijke stoelen zodat iedereen die op iemand wachtte kon gaan zitten. Hier hadden we dat allemaal niet, maar mijn ouders konden hier tenminste werken, zeiden ze. Thuis in Argentina ging dat niet meer.

Zodra ik toestemming kreeg, ging ik naar buiten. Ik kwam terecht op een soort wandelpromenade. Aan elke kant van de weg stond een rij bomen en het was breder dan de weg waar ons huis aan stond. Het was verboden voor auto's en er stonden bankjes aan de kant waar mensen op zaten te praten. Kleine kinderen renden van de ene naar de andere kant en speelden met de bal of reden op fietsjes. Ze zagen er blij uit. Ik dacht aan mijn vrienden in Buenos Aires en werd erg verdrietig; ik zou graag thuis hebben willen zijn. Op de hoek van de straat stond : "Torrent Santa Anna". "Wat zou 'Torrent' betekenen?" vroeg ik mij af. Mijn ouders hadden me verteld dat ik een nieuwe taal zou moeten leren. Misschien betekende het "straat"...

Ik liep verder omhoog en kwam terecht op een plein. Er waren kinderen aan het voetballen, terwijl anderen basketbal speelden. Ik kwam langzaam dichterbij, en ging op een stenen bankje zitten. Ik keek toe hoe ze plezier maakten en miste mijn vrienden in Buenos Aires.

“Wil je meedoen?” vroeg een stem vanuit een hoek, waardoor ik uit mijn nostalgische gedachten werd losgerukt.

“Hoe heet je?”, vroeg hij toen. “Ik heet Mohammed.”

“Ivan.”

“Wil je meedoen? We zijn met twee tegen één dus we missen een speler,” drong hij aan.

“Goed dan.”

Ik hield van voetballen. In Buenos Aires voetbalde ik iedere middag met mijn vrienden. Ik ben er goed in, echt goed, en daar kwamen ze al vlug achter.

Van die eerste dag kan ik me herinneren dat ik, toen ik weer naar huis ging, minder verdrietig was dan een paar uur eerder, toen ik naar buiten was gegaan. Het was hier nu zomervakantie en ik had voor de volgende dag al afgesproken om weer een balletje te trappen. Dat plein heette La Petanca, en ik kende nu al 3 jongens: Mohammed, Mussa en Alberto.

Drie dagen later gebeurde er iets vreemds. We waren aan het voetballen toen de bal van het veld raakte, en terecht kwam op een plek met schommels. Om hem niet op te hoeven halen, klom ik op de stenen bank en riep naar een meisje dat vlakbij stond:

“Hé! Kun je de bal naar me terug gooien?”

Maar ze gaf geen antwoord. Ze bewoog niet eens. Ze zat met haar rug naar me toe en was in het zand aan het spelen.

“Hé! Meisje! Kun je de bal naar me toe gooien?”

“Ze kan je niet horen,” zei een stem dichtbij. “Ze is doof. Ze moet je kunnen zien, zodat ze je lippen kan lezen.

“Wie ben jij?” vroeg ik haar verbaasd.

“Ik ben haar vriendinnetje. Ik heet Tania.”

Tania ging naar Claudia toe. Ze raakte haar rug aan en Claudia draaide zich om. Toen maakte ze een paar gebaren met haar handen en ging ze de bal halen. Ik was stomverbaasd: Claudia was het mooiste meisje dat ik ooit had gezien. Ze was net zo lang als ik, en had blond haar en prachtige groene ogen. Ze was beeldschoon.

Tania gaf me de bal. Maar ik kon me niet bewegen. Ze was zo mooi!

“Waar kijk je naar?” vroeg Tania.

“Willen jullie met de bal spelen?” Ik had nog geen zin om weg te gaan .

Tania draaide zich om en vroeg met gebaren aan Claudia of ze daar zin in had, en die zei ja. Mijn vrienden keken keken eerst wel even raar, maar na vijf minuten waren we allemaal samen aan het voetballen. Ik kwam erachter dat Claudia en Tania Catalaanse gebarentaal gebruikten. Het was niet de nieuwe taal die ik volgens mijn ouders zou moeten gaan leren, maar een andere! “Wat een vreemd dorp is dit,” dacht ik.

Twee weken later wist ik al een hoop meer. Mohammed kwam uit Marokko, en Mussa uit Gambia. Alberto was in het dorp geboren, maar zijn familie kwam oorspronkelijk uit Andalusië. Tania en Claudia kwamen hier vandaan, en hun ouders ook. Er werden een hoop talen gebruikt: Catalaans, Castellaans, Arabisch, Mandinka* en Engels, plus gebarentaal. Wat een raar dorp!

Op een dag stelde Tania voor om te gaan fietsen. Ze kende een plek in het dorp waar haar broer vaak naar toe ging. Ze vertelde dat er een hoop springparcoursen waren, met houten springheuvels, en zelfs een schuimbad. Nu had ik er spijt van dat ik mijn fiets in Buenos Aires had achtergelaten! Maar gelukkig mocht ik die van Mussa's broer lenen. We gingen naar fietspark 'La Poma' en wat ik daar zag was nog beter dan wat ik me ooit had kunnen voorstellen. Om te beginnen waren er naast de fietscross banen twee voetbalvelden met kunstgras! Twee velden! Ik kon mijn ogen niet geloven! En in het fietspark waren een paar oudere jongens van een jaar of vijftien aan het springen en kunsten in de lucht aan het uitvoeren. Anderen waren aan het crossen, terwijl weer een andere groep in een speciaal gedeelte stunts aan het oefenen waren.

* Mandinka is één van de talen die worden gebruikt in Gambia, apart van de officiële taal, het Engels.

“Dit dorp heeft alles!” gilte ik enthousiast.

“Nou, je hebt nog niet alles gezien,” zei Tania. “Mijn broer doet ook aan skateboarden, daar achter de middelbare school.”

“Skateboarden? Waar?”

We renden er naar toe. Ik werd helemaal dol van zoveel nieuwe dingen! Een groep jongeren dook achter elkaar aan een kuil in met hun skateboards. Ze draaiden rond in de lucht en gleden behendig over de betonnen banen.

“Het is niet te geloven!,” zei ik terwijl ik me naar Claudia omdraaide. Tania had me wat gebarentaal geleerd. We konden nu allemaal op die manier met elkaar praten. Ze was zo mooi...

Weer een andere dag gingen we 's middags bij Alberto thuis thee drinken. Zijn oma had een cake voor ons gebakken en, terwijl we die aten, vroeg ze hoe het met me ging. Ze streek over mijn haar en vertelde dat ze zich nog goed de dag kon herinneren dat zij in dit dorp was aangekomen, vanuit Andalusië. Zij en haar familie waren in de wijk 'El Remei' gaan wonen. Er was geen stromend water dus ze moesten met emmers water halen bij de put aan de Sant Pere straat, die best ver weg was. Totdat op een dag de buurtbewoners bij elkaar kwamen en waterpijpen aanlegden die tot aan de huizen kwamen. Ze vertelde ons ook dat ze, om in het dorp te komen, de Castells stroom over moesten steken via een brug die een paar keer door de kracht van het water was weggeslagen! Wat een tijden waren dat geweest! Alles was zó veranderd!

Aan het eind van de zomer had ik een hoop nieuwe dingen meegemaakt, waarover ik mijn vrienden in Buenos Aires vertelde via de Messenger. Ze konden niet geloven dat er twee voetbalvelden met kunstgras waren, een fietsparadijs én net zo'n geweldige skateboard baan als in Buenos Aires. En ook niet dat het mooiste meisje van de wereld hier woonde, Claudia. Ze wouden haar allemaal zien! "Ik mis mijn vrienden en Haai, maar Premià de Dalt is ook best leuk," dacht ik bij mezelf.

De dagen gingen voorbij en de eerste schooldag kwam in zicht.

“Naar welke school ga jij?” vroeg Mohammed me.

“Naar Santa Anna, hebben ze me gezegd,” antwoordde ik.

“Tania en ik ook!. Dus we gaan naar dezelfde! Alberto en Mussa gaan naar Marià Manent.”

“En Claudia?”

“Claudia gaat naar Barcelona,” zei Tania. “Ze gaat naar een school waar de leraren gebarentaal gebruiken.”

Dit nieuws kwam hard aan. Naar een school buiten Premià? Claudia? Ik kon het niet geloven! Ik werd er zelfs boos om! Hoe kon het dat Claudia niet naar onze school ging?

“Maak je geen zorgen,” zei Claudia. “We kunnen op Zaterdag bij de Petanca afspreken. Goed?”

“Goed.”

Ik vind het leuk hier, in dit dorp. Er wonen mensen uit allerlei landen. Sommigen zijn al lang geleden aangekomen, anderen nog maar pas. Enkelen komen hier vandaan en zijn nog nooit uit het dorp weggeweest, maar er zijn er ook die ver weg naar school moeten. Het is een vreemd dorp; maar mooi, erg mooi.